

Sygn. akt III KK 69/14

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Lech Paprzycki

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 4 lipca 2014 r.,
sprawy **D. W.**
skazanego wyrokiem łącznym
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 25 września 2013 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w L.
z dnia 28 maja 2013 r.,

po s t a n o w i ł

- 1/ oddalić kasację obrońcy skazanego D. W.
jako oczywiście bezzasadną;**
- 2/ zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. I. K. Kancelaria
Adwokacka w L. 738,00 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych)
w tym 23% podatku VAT za sporządzenie i wniesienie kasacji
przez obrońcę wyznaczonego z urzędu;**
- 3/ obciążyć D. W. kosztami sądowymi postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny, wyrokiem z dnia 25 września 2013 r. w sprawie ... 171/13,
utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego w L. z dnia 28 maja 2013 r. wydany w

sprawie ... 74/13, którym Sąd ten wymierzył D. W. karę łączną pięciu lat pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego, kasację na korzyść skazanego D. W. wniósł jego obrońca i, zarzucając „rażące naruszenie prawa, mogące mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj.: - obraży art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez brak należytego rozważenia apelacyjnego zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej kary łącznej, jako że uchybienie Sądu Apelacyjnego polegało na nieokreśleniu zasad orzekania kary łącznej, niewskazaniu jakie okoliczności obciążające i łagodzące należyście uwzględnił sąd pierwszej instancji, nieuzasadnieniu dlaczego sąd pierwszej instancji należyście uwzględnił odstępy czasowe pomiędzy przestępstwami oraz braku rozważenia łączności podmiotowej między przestępstwami. Nadto, Sąd odwoławczy nie uwzględnił aktualnego stanu zdrowia skazanego; - art. 433 § 1 k.p.k., poprzez nierozpoznanie sprawy w granicach apelacji, polegające na uznaniu, że sąd pierwszej instancji nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę przez uznanie, że między czynami skazanego nie zachodził związek przedmiotowy oraz brak pozytywnej prognozy co do skazanego, uzasadniający zastosowanie zasady asperacji w korzystniejszym dla skazanego wymiarze kary łącznej, co miało wpływ na treść wyroku, przy jednoczesnym braku odniesienia się do przywołanej w uzasadnieniu apelacji treści opinii o skazanym z zakładu karnego, co miało znaczenie dla oceny przesłanki prognostycznej. Wskazane rażąco naruszenia prawa popełnione przez Sąd Apelacyjny w postępowaniu odwoławczym doprowadziły do akceptacji poczynionych przez Sąd I Instancji niezasadnych ustaleń faktycznych oraz do utrzymania w mocy niesprawiedliwego rozstrzygnięcia – co oznacza naruszenie zasadniczych celów procesu karnego wyrażonych w art. 2 § 1 pkt 1 i 2 oraz § 2 k.p.k.”, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Apelacyjnej, w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego D. W. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k., i jako taka została oddalona, natomiast D. W. został

obciążony kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego. Sporządzenie i wniesienie w tej sprawie kasacji przez obrońcę wyznaczonego z urzędu, uzasadniało zasądzenie na jego rzecz od Skarbu Państwa stosownego wynagrodzenia.

Przede wszystkim należy zwrócić uwagę na to, że zarzuty kasacji, w istocie, stanowią powtórzenie zarzutów apelacji wniesionej przez tego samego Obrońcę i dotyczą orzeczenia Sądu pierwszej instancji a nie orzeczenia Sądu odwoławczego, co w kasacji jest niedopuszczalne, wobec jednoznacznego brzmienia przepisów art. 519 k.p.k. i art. 523 k.p.k.

Zarzut pierwszy odnosi się do niewspółmierności wymierzonej skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności, stanowiąc zarzut odwołujący się do względnej przyczyn odwoławczej z art. 438 pkt 4 k.p.k., ale istotne jest, że Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu swego orzeczenia, spełniającego także w tym zakresie wymogi określone w art. 457 § 3 k.p.k., w pełni i przekonująco odniósł się do tego zarzutu. Co prawda, Sąd ten nie rozważał kwestii stanu zdrowia skazanego, jednak nie tylko z żadnego dokumentu tej sprawy, ale nawet z wniosku skazanego o wydanie wyroku łącznego i z uzasadnienia kasacji nie wynika jaki stan zdrowia skazanego miałby mieć znaczenie dla wymiaru kary łącznej.

Również do zarzutu drugiego apelacji Sąd odwoławczy odniósł się w pełnym zakresie i nie miało znaczenia to, że określił ten zarzut jako zarzut skierowany przeciwko orzeczeniu o karze, gdyż rozważone zostały okoliczności, które obrońca określał jako błędnie ustalone, a więc związek przedmiotowy między przestępstwami - czynami pozostającymi w zbiegu realnym oraz prognoza kryminologiczna, jak i to co wynika z opinii o skazanym wydanej przez zakład karny, w którym odbywał on karę pozbawienia wolności. Z tego wynika, że Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu swego orzeczenia odniósł się w pełnym zakresie i przekonująco do wszystkich zarzutów apelacji, a więc nie dopuścił się naruszenia przepisów art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 k.p.k.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.